

Jen dál, jen dál, pořád dál, jen dál
 a nad hlavou mít supích křídel šum.
 Jen dál, jen dál, pořád dál
 a pochopit co nejde na rozum.

Mně bylo tenkrát šestnáct a půl roku
 a parťák řek, že půjde se mnou sám,
 byl to osud nebo pár chybných kroků,
 nad jeho hrobem prázdný ruce mám.

Jen dál, jen dál, pořád dál, jen dál
 a nad hlavou mít supích křídel šum.
 Jen dál, jen dál, pořád dál
 a pochopit co nejde na rozum.

Ať na východě všechny zvony zvoní
 na moji dlouhou cestu poslední,
 až spadne stín a den se k horám skloní,
 ráno pro mě víc už se nerozední.

Jen dál, jen dál, pořád dál, jen dál
 a nad hlavou mít supích křídel šum.
 Jen dál, jen dál, pořád dál
 a pochopit co nejde na rozum,
 a pochopit co nejde na rozum,
 a pochopit co nejde na rozum.

